

Öğretmen Etkinliğinin Antrenör Davranışlarına Uyarlanması: Bir Öğretmen Bir Antrenöre Neler Öğretebilir

Mustafa Zülküf ALTAN

Erciyes Üniversitesi Eğitim Fakültesi

Özet

Bu makalenin amacı, öğretmen etkinliği konusundaki bazı bilgileri, antrenörlük davranışı ve pratiği konusuyla ilişkilendirmektir. “Psychology Today” adlı derginin Ocak 1976 sayısında çıkan “Bir antrenör bir öğretmene neler öğretebilir” başlıklı bir makale bu çalışmanın hazırlanmasında hareket noktası olmuştur. Asıl niyetim işlevsel bazı önerilerde bulunmak ve bazı teşvik edici düşüncelerimi antrenörlük mesleğini icra eden veya etmeyi düşünenlerle paylaşmaktır.

Anahtar Kelimeler: Öğretmen Etkinliği, Antrenörlük

Adapting Teacher Effectiveness To Coaching Behavior: What Can A Teacher Teach To A Coach?

Abstract

This article aims to relate some of the information from the teacher effectiveness domain to the realm of coaching behavior and practice. An article titled “What A Coach Can Teach A Teacher” appeared in the January 1976 issue of “Psychology Today” has played the initiator role to write this article. My ultimate goal is to suggest some workable ideas and offer some thought-provoking information that may be of value to those already coaching or planning to coach in future.

Key Words: Teacher Effectiveness, Coaching

GİRİŞ

Günümüzde artık bir alanda elde edilen bulguların, geliştirilen yöntemlerin veya teorilerin diğer alanlara uyarlanması hiç de yabana atılmayacak boyutlara ulaşmıştır. Özellikle işletme ve yönetim bilimi alanındaki pek çok teorelin ve yöntemin eğitim alanında kullanılması artık sıradan sayılmaktadır. Bu makalede öğretmenlik mesleğine ait bazı becerilerin antrenörlük mesleğine uyarlanabilirliği tartışılmaktadır.

Bu makale, benim Amerika Birleşik Devletleri’nde bulunduğum sırada, bir gün tesadüfen, ziyaret etmekte olduğum üniversitenin (Ohio State University), o yıl çok başarılı sonuçlar alan ve yıl sonunda “Rose Bowl” kupasını kazanan, Amerikan Futbolu takımının bir antrenmanını izlerken gördüklerim ve daha sonra takımın bazı personeliyle yaptığım resmi olmayan konuşmalar neticesinde kafamda oluştu. Aradan geçen uzun yıllara rağmen aklımın bir köşesinde bulunan bu düşüncelerim son günlerde giderek artan spor koçları/teknik direktörleri/antrenörleri tartışmaları üzerine yeniden ortaya çıktı ve bu makaleyi kaleme almama vesile oldu. Bunun üzerine uzun yıllardan beridir üzerinde çalıştığım ve yayın yaptığım öğretmen etkinliğine dair bazı kurallarının antrenör davranışlarına uyarlanması üzerine kafamdakileri kâğıda dökmeye

karar verdim. Bu kararı vermemde ileride açıklayacağım bir kaynağa ulaşmamın da büyük rolü olmuştur.

Etkili Öğretmenler ve Antrenörler

Başarılı antrenörlerin aynı zamanda birer etkin öğretmen olduğu ifadesini pek çok insanın kabul edeceğini tahmin etmek sanırım hiç de yanlış olmaz. Ancak, insanın aklına hemen “başarılı” ve “etkin” terimlerinin neleri kapsadığı sorusu gelmektedir. Tabii bu soru yerinde ve mantıklı bir sorudur. Ancak takdir edersiniz ki bu iki terimin felsefik boyutunun olması ve bunların neler içerdiği konusunda detaya girilmek istenirse, bu makalenin çapını ve sınırlarını aşan bir durumla karşı karşıya kalınabilir. Aksine bu makalenin amacı, basit ve kolay anlaşılır bir şekilde öğretmen etkinliği konusundaki bazı bilgileri, antrenörlük davranışı ve pratiği konusuyla ilişkilendirmektir. Asıl niyetim işlevsel bazı önerilerde bulunmak ve bazı teşvik edici düşüncelerimi antrenörlük mesleğini profesyonel olarak icra eden veya etmeyi düşünenlerle paylaşmaktır.

Antrenörlük davranışı üzerine yapılan araştırmalar pek çok kez antrenörler tarafından gerçekleştirilen davranış kategorilerinin çoğunun öğretici davranışlardan oluştuğunu göstermiştir (Claxton, 1988; Lacy & Darst, 1985; Lacy, 1989; Lacy & Goldston, 1990). Öğretimle ilgili bu kısımlar çeşitli olup; öğretim öncesi, eş-zamanlı öğretim, öğretim sonrası, olumlu/olumsuz model oluşturma, fiziksel yönlendirme ve sorgulama gibi davranışları içermektedir. Sonuç olarak, bu davranışlar listesi antrenörler için öğretim stratejileri ve tekniklerinin hem önemini hem de bunların sağlam bir temele oturtulması gereğini göstermektedir.

Eğer geçen yıllar içinde öğretmen etkinliği üzerine yapılmış araştırma ve yayınlanmış çalışmalardan yararlanmadılarsa, antrenörlerin profesyonel gelişmeleri konusunda biraz ihmalkâr oldukları düşünülebilir. Doğrusunu söylemek gerekirse, antrenör davranışı çalışmaları kısmen de olsa, öğretmenlerin öğretim davranışlarını geliştirme çabalarıyla harekete geçmiştir. Buna örnek olarak, iki psikolog Roland G. Tharp ve Roland Gallimore’un sistematik olarak UCLA’ın efsanevi basketbol antrenörü John Wooden’in final sezonundaki çalışmalarını incelemeleri gösterilebilir (1976). Tharp ve Gallimore, öncelikle, optimal öğrenmeyle olumlu olarak ilişkide bulunan öğretmen davranışlarını yakalamaya ve ortaya çıkarmaya çalışmıştır. Daha sonraki araştırma çabaları bu önemli çalışmanın metodlarından ve içinde yer alan elemanlardan yararlanarak gerçekleştirilmiştir. Bu çalışmanın sonuçları *Psychology Today*’in Ocak 1976 sayısında “*Bir antrenör bir öğretmene neler öğretebilir*” başlığıyla yayınlanmıştır. İşte bu çalışma benim bu makaleyi yazmamda hareket noktası olmuştur. Bir cevabi yazı olarak da ben “*Bir Öğretmen Bir Antrenöre Neler Öğretebilir?*” demek istiyorum.

Poole’nin (1991) *Beden Eğitimi, Rekreasyon ve Dans Dergisi*’nin Ekim sayısındaki makalesi bu fikrin bende oluşmasına katkı sunarken böyle bir makalenin yazılması konusunda da temel bir katalist görevini gördü. Bu bakımdan, bir öğretmen bir antrenöre neler öğretebilir adlı bir makalenin karşı bir cevap olarak hiç de yabana atılmayacak bir potansiyele sahip olduğunu düşünmekteyim. Bu makaleyi yazmamdaki ikinci neden ise benim öğretmenlik etkinliğine olan kişisel inancım ve sporun pek çok dalıyla fiilen uğraşıyor olmam ve spor pedagojisine olan yakın ilgimden kaynaklanmaktadır. Bu makalenin özü, antrenörlük mesleğine yeni başlamış veya başlayacaklar olmasına rağmen, bu mesleği profesyonelce icra eden hiçbir kimsenin kendi performansını arttıracak, dolayısıyla sporcularının performanslarına etki edecek bu bilgilerden uzakta kalabileceğini düşünmemekteyim. Yeni antrenörlerin hedef olarak alınmasındaki amaç açık olmasına rağmen; bunu, Sage’in (1989) çalışmasında da bahsedilen “mesleğe yeni girenler tecrübelerini, genellikle, deneme ve yanılma yoluyla elde ederler” gerçeğini, kısmen de olsa

önlemeye çalışmak şeklinde açıklığa kavuşturabiliriz. Bu arada, araştırabildiğim kadarıyla, maalesef, antrenörlük biliminde profesyonel sosyalleşme sürecini yönlendirecek bir projeye veya bir master plana rastlamadım

Poole (1991), etkin öğretmenlik üzerine yapılmış çalışmalardan yararlanarak yedi maddelik öğretmenlik becerilerini ortaya koydu. Bence bu beceriler sınıftan alınıp rahatlıkla bir antrenör ortamına uyarlanabilir. Ayrıca, bu beceriler araştırma sonuçları olduklarından gerçekçi ve adil bir değerlendirme de ortaya koymaktadır.

Ben öğretmen etkinliğine ait bu yedi becerinin antrenörlüğe uyarlanabilirliğini anlatırken örneklerimde futbolu seçtim. Futbolu seçmemin nedeni ise bu sporun şu an ülkemizdeki en popüler spor oluşu ve bu spor dalına olan yakın ilgimden kaynaklanmaktadır. Fakat ortaya çıkan sonuçlar hemen hemen bütün spor dallarının antrenörlüğüne uyarlanabilirliği göz ardı edilmemelidir.

Poole (1991)'e göre araştırma sonuçlarına dayanan ve etkin öğretmenler tarafından kullanılan yedi beceri şunlardır:

1. Gerçekçi karar planlaması yapmak;
2. Aktiviteye bolca zaman ayırmak;
3. Basit girişler yapmak;
4. Öğrencilere başarı-yönelimli aktiviteler sağlamak;
5. Öğrencilere sadece anahtar performans ipuçları sağlamak;
6. Performans ipuçlarına ait geri bildirim vermek;
7. Basit kapanışlar yapmak

Şimdi bu becerileri tek tek ele alarak, antrenörlüğe nasıl uyarlanabileceğini tartışalım. Gerçekçi planlama kararları iyi formüle edilmiş alıştırma planları içermelidir. Günlük alıştırmanın her bir parçası zihinde çok iyi algılanmış amaçlar ve önceden tespit edilmiş hedefleri tatmin eder şekilde oluşturulmalıdır. Örneğin, bireysel periyotta yaptığınız teknik bir çalışma, direkt olarak sizin, hem pratik çalışmalarınız hem de ayrılabilen zaman oranları içinde, temel hücum ve savunma stratejilerinizle ilgili olmalıdır. Örneğin, rakibe boş alan bırakmayan, bloklar halinde hareket edebilen, alan daraltan tarzda bir savunma anlayışını yerleştirmek istiyorsanız, bu anlayışınızı bireysel teknik çalışmalarını sırasında hem yapılan egzersizler hem de bu egzersizlere ayrılan zaman yönünden antrenman konseptinize yansıtmalısınız.

Zamanı iyi değerlendirme, pek çok alanda olduğu gibi, antrenörlükte de en önemli şeydir. Böylelikle, iyi tasarlanmış egzersiz planları, sizin bir amaca yönelik ve etkin bir şekilde çalıştığının kanıtı olur.

Egzersize fazla zaman ayrılması bir şarttır. Bu şart kısmen günlük antrenman planlarıyla kontrol edilse de, büyük ölçüde antrenörlük davranışıyla kontrol edilmektedir. Örneğin, 20 dakikayı defans ağırlıklı bireysel teknik çalışmaya ayırmışsanız, bu zamanın on dakikasını veya % 50'sini rahatlıkla genel organizasyona veya sözlü uyarılara ayırabilirsiniz. Bu davranışlar temel becerilerin kaliteli tekrarı şansını olumsuz olarak etkileyecek ve /ya da oyuncuların bireysel beceri seviyelerini geliştirmeye yönelik ayrılmış değerli zamanın heba edilmesine neden olacaktır.

Antrenörlükte, ilgili becerilerin öğretimini sağlayacak bir sürü yöntem bulunmaktadır. Bunun için antrenörlük davranışlarının, özellikle de çalışmanın tamamen sizin kontrolünüz altında gerçekleştirilen bölümlerinin, kişisel bir analizi harika bir başlangıç olacaktır. Bu bir ayırıcı değerlendirme olmak zorunda değildir. Fakat zamanı nasıl değerlendirdiğinizi fark etmek hem aydınlatıcı hem de yararlı olacaktır. Beden eğitimi ve spor kaynaklarındaki davranış

değişikliği ile ilgili çalışmalar, kişinin kendi antrenörlük davranışlarının değerlendirmesini ve analizini yapmasının, potansiyel değerini ve avantajlarını göstermektedir (Donahwe, Gillis, & King, 1980).

Antrenman alanındaki antrenörlük yöntemleri bakımından aşağıdaki öneriler beceri öğretme konusunda zaman bakımından bir artış sağlayabilir:

1. Gerekli bütün antrenman malzemeleri antrenman alanına önceden getirilmiş olmalıdır;
2. Yapılan egzersizlerin tarifi, oyuncuların her alıştırmaya ile ilgili genel rutinleri ve temel teknikleri hatırlamalarına yardım edecektir;
3. Egzersizler optimal sayıda oyuncuyu kapsayacak şekilde oluşturulmalıdır;
4. Antrenmanlar, alıştırmalar arasındaki geçiş zamanını en az seviyeye indirecek bir şekilde geliştirilmelidir;
5. Geri beslemeler spesifik gözlemlerle çakışabilir, fakat bunlar anahtar performans ip uçlarıyla sınırlı olmalıdır;
6. Nitelikli egzersiz tekrarları nicelik yönünden de desteklenmelidir.

Antrenörlük davranışları, antrenman zamanını mümkün olan en üst düzeye çıkarabilecek şekilde oluşturulmalıdır. Bu sürecin içinde bulunan önemli bir unsur, her bir katılımcının kendi bireysel becerilerini arttırmak için gerekli tekrarları yapabilecek en üst sayıda alıştırmaya yapmasıdır. Bu yüzden, kaliteli antrenmana bolca zaman ayırmak çok önemlidir.

Etkin öğretmenlik becerisinin üçüncü maddesi, basit ve amaca yönelik girişlerin yapılmasını öğütlemektedir. Giriş, dikkati ne öğrenileceğine, öğrenilecek bilginin önemini belirtmeye ve yeni bilgiyi daha önce öğrenilmiş konularla ilişkilendirmeye çekmelidir.

Girişlerin, günlük ders planlarında olduğu gibi, antrenman planlarının içine bilinçli olarak yerleştirilmeleri ve önceden hazırlanmaları gerekmemektedir. Ancak, antrenmanın genelinin ve onun parçalarının bir taslağının sunulması, girişin görevini aynen yerine getirecektir. Bu sorun antrenman başlamadan önce 15-20 dakikalık antrenmandaki pozisyonların nasıl olacağı anlatılırken halledilebilir.

Bazı antrenörler, pek çok öğretmen gibi, günlük antrenman planlarını oyuncularla paylaşma konusunda değişik fikirlere sahip olabilirler. Fakat benim tecrübelerim bu tür bir paylaşmanın, özellikle giriş gibi ele alındığında, yapılacak egzersizlerin daha iyi gerçekleştirilmesine yardım ettiği yönündedir. Doğrusu antrenman programının genel bir taslağını sunmak ve daha sonra her bir egzersizden kısa bölümler göstermek hem oyuncular hem de yardımcı personel için faydalı olacaktır. Örneğin bireysel çalışma programınıza yeni bir çalışma ekliyor, pas teknikleri konusunda yeni bir yaklaşımı ele alıyor veya top sizdeyken defans oyuncularının pozisyonları konusunu yeniden ele alıyor olabilirsiniz. Eğer yumuşak bir geçişli ve zamandan tasarruf eden bir antrenman yaptırmak istiyorsanız, bu tür bilgileri alıştırmaya öncesi dönemde vermeniz ve açıklığa kavuşturmanız size avantaj sağlayacaktır.

Başarı yönelimli egzersizler, öğretmen etkinliği becerilerinin antrenörlüğe uyarlanabilmesindeki en zor bölümü oluşturmaktadır. %80'lik bir başarı oranı, başarı için optimal olarak tespit edilmiştir (Rink, 1985; Siedentop,1983). Çünkü bu oran kolay alıştırmalardan sıkılmayı ve çok zor alıştırmalardan oyuncuların gözlerinin korkmasını önler.

Pek çok kez antrenörlük, oyuncuların mevcut beceri seviyelerine göre tekniklerini ayırdıkları ve tekniklerini geliştirmeye odaklanmalarına izin verilen, öğretimin bireyselleştirilmesi gibi bir lüksü karşılayamaz. Bu durum oyun alanı, personel ve bireysel becerileri geliştirme üzerindeki zaman sınırlamaları gibi faktörler tarafından önlenmektedir.

Ancak, başarı yönelimli antrenman kavramı, alıştırmaların uygun yapılandırılması yoluyla antrenörlük yaşamına aktarılabilir.

Dikkatli gözlenirse pek çok antrenörün öğretmen etkinliğindeki beşinci maddeyi, yani sadece anahtar performans ipuçlarının verilmesini ihlal ettiğine şahit oluruz. Sporculara bir iki anahtar performans ipucu verme yerine, çok fazla bilgi verme tipik bir antrenörlük ilkesi haline gelmiştir. Werner ve Rink (1989) performans ipuçları sayısında belirgin bir sınırlamayı destekleyen motor öğrenme araştırmalarından bahsederler. Buna benzer bir şekilde, Gallwey (1974) birçok öğretmenin öğretimi aşırı derecede reçetelendirdiklerini ve aynı şekilde performansı da aşırı derecede incelediklerini gösterir.

Antrenörlük davranışının bu aşamasında bir gelişme sağlanmasının anahtarı bilinçlenmede yatmaktadır. Eğer sporculara aşırı bilgi yüklemesi yapıyor ve dolayısıyla da performansının olumsuz yönde etkilendiğini gözlemliyor veya bundan şüpheleniyorsanız, mantık en basit olanı, yani- her defasında sadece bir şey öğretilmesini- seçmenizi önerir. Böylesi bir davranış, yöntem olarak aşağıdaki basamakları içerir:

1. Kritik parçalarını tesbit etmek için her bir beceriyi ve tekniği analiz et;
2. Performans ipuçlarını, beceri ve teknik analizi bulgularıyla karşılaştırmak için gözden geçir;
3. Genel talimat veya analizi, anahtar performans ipuçlarıyla sınırlandır;
4. Özel talimat ve analizleri iki veya üç anahtar performans ipuçlarıyla sınırlandır.

Öğretmen etkinliği araştırmaları, öğretim alanında bireysel, özel, zamanında ve uygun bir şekilde verilen geri beslemelerin kullanımını destekler mahiyettedir (Werner & Rink, 1989). Aslında, özel, zamanında ve uygun bir şekilde verilmiş geri beslemeler, Werner ve Rink'in (1989), öğretmen etkinliğinin analizi için geliştirilen, "Öğretmenlik Performansı Skalasının Kaliteli Ölçümlerinde temel bir kategori olarak yer almaktadır. Bu da geri beslemenin bireyselleştirilmesini, performansın özel bölümlerine yapılmasını ve anahtar performans ipuçlarına cevap verir şekilde yönlendirilmesini gerektirir. Ancak şahit olduğumuz sayısız vakada pek çok antrenörün, geri beslemeyi grup performansına, belirli bir beceri ve tekniğin tamamına veya gerekli performans ipuçlarının sınırlarını aşan alanlara yaptığına şahit olmuşuzdur.

Bu iş, öğretmen etkinliğinin antrenörlüğe uyarlanabilmesi için, geliştirilmiş düşünceyi ve planlamayı gerektirmektedir. Bence antrenörün antrenman sırasında uygun gözlemlene pozisyonu alması, zamanında ve etkin geri besleme sağlamanın önemli yer tutar. Antrenörlerin talimat verirken aldıkları pozisyon, onların geri besleme amacıyla seçtikleri anahtar performans ipuçlarını rahatlıkla izleyebilecek bir açıda olmalıdır. Bu durumu orta hakemlerin penaltı veya köşe atışları sırasında aldıkları pozisyonlara benzetebiliriz. Ayrıca, birçok öğretmenin reddettiği, ders sonrası video ve film incelemesi, antrenörlere ekstra geri besleme kaynakları oluşturabilir. Geri beslemeye eklenen veya eklenecek potansiyel kaynaklar dikkatlice incelenmeli ve daha önce verilen kriterlere uygun olmalıdır.

Öğretmen etkinliği becerilerinin en sonucusu, kapanış kavramıyla ilgilidir. Basitçe, kapanış, dersin amaçlarını vurgulamaya ve anahtar performans ipuçlarını tekrar etmeye yarar (Brophy & Good, 1986). Bu süreç aynı zamanda ders sırasında işlenen gerekli materyallere açıklık kazandırır (Cruickshank, 1985).

Sanırım basit ve kısa tutulmuş kapanışların antrenmanların sonuna eklenmesi faydalı olacaktır. Öğrenmeyle ilgili bu hedef, oyuncuların performanslarıyla ilgili genel bir eleştiriyi,

beklentiler bakımından bir sonraki günün programının kısaca irdelenmesini veya gerçekleştirilen antrenmandaki taktiklerin o hafta karşılaşılabilecek ekibe karşı başarılı olmanıza nasıl yardım edebileceğini içeren, öz ama önemli bilgileri kapsayabilir. Bu da çalışma sonrası beş dakikalık kısa bir toplantıyla sağlanabilir. Bu kapanış bölümleri; pozisyon amaçlı, gruba, defansa ya da hücum elemanlarına indirgenebilirse daha faydalı ve üretken olunabilir. Buradan çıkan sonuç, sizin savunma ya da hücum oyuncularınıza herkesin bildiği genel bir uyarıyı yapmanızın pek fazla bir faydasının olmadığıdır.

SONUÇ VE ÖNERİLER

Özetlemek gerekirse, antrenörlerin de, tıpkı “profesyonel” öğretmenlerin öğrencilerine yaptığı gibi, oyuncularına etkinliği kanıtlanmış davranışlar sergilemek ve antrenmanlar vermek gibi profesyonel bir sorumlulukları vardır. Sonuç olarak, antrenörler, öğretmen etkinliği konusunda yapılmış araştırmalardan yararlanma ve onların sonuçlarını kendilerine adapte etme hususunda çekingen olmamalıdır. Bu değerli bilgi kaynağını, hele hele, araştırmaya dayalı bu bilgileri göz ardı etmek kişinin kendi başarısını gölgelemesi anlamına gelir ki, bu durumu da kabul etmek mümkün değildir.

Prensip olarak, öğretmen etkinliği ve antrenörlük etkinliği birbirinin aynısıdır. Her ikisi de etkin öğretim stratejilerinin ve metotlarının geçerli ve başarılı bir şekilde uygulanmasına bağlıdır. Öyle ki, her iki alan, sporculara mümkün olan en iyi öğrenme ortamında, antrenörlük teorisi ve pratiği bakımından en iyiyi verebilmek için, birbirlerini beslemeli ve birbirlerinden mutlak surette yararlanmalıdır.

KAYNAKLAR

- Brophy, J., Good, T. L. (1986) Teaching behavior and student achievement. m.c. Wittrock (Ed.), *Handbook of research on teaching* (3rd ed.) içinde. New York: Mac Millan.
- Claxton, D.B. (1988) A systematic observation of more or less successful high school tennis coaches. *Journal of Teaching in Physical Education*, 7(4), 302-10.
- Cruickshank, D.R. (1985) Applying research on teacher clarity. *Phi Delta Kappan*, 65(8), 548-32.
- Donahwe, J.A., Gills, J.H., & King, K. (1980) Behavior modification in sport and physical education. A Review. *Journal of Sport Psychology*, 2(4), 311-28.
- Gallwey, W.T. (1974) *The inner game of tennis*. New York, Randon House.
- Lacy, A.C. (1989) Behavior analysis of youth sport soccer coaches. *American Alliance for Health, Physical Education, Recreation, and Dance National Convention'da sunulan bir tebliğ*, Boston, MA.
- Lacy, A.C. & Darst, P. W. (1985) Systematic observation of behaviors of winning high school head football coaches. *Journal of Teaching in Physical Education*, 4(4), 256- 70.
- Lacy, A.C., & Goldston, P.D. (1990) Behavior analysis of male and female coaches in high school girls' basketball. *Journal of Sport Behavior*, 13(1), 29-39.
- Poole, J.R. (1991) Seven skills to improved teaching: enhancing graduate assistant instruction. *Journal of Physical Education, Recreation, and Dance*, 62(8), 21-4.
- Rink, J. (1985) *Teaching Physical Education for Learning*. St. Louis: Mosby.
- Rink, J., & Werner, P. (1989) Qualitative measures of teaching performance scale. P. Darst, D, Zakrajsek, & V. Mancini (eds.), *Analyzing Physical Education and Sport Instruction* (2nd ed.) içinde, Champaign, IL: *Human Kinetics*.
- Sage, G.H. (1989). Becoming a high school coach: From playing sports to coaching. *Research Quarterly for Exercise and Sport*, 60(1), 81-92.
- Siedentop, D. (1983). *Developing Teaching Skills For Physical Education* (2nd ed.). Palo Alto, CA: Mayfield.
- Tharp, R. G., and Gallimore, R. (1976). What a coach can teach a teacher. *Psychology Today*, 75-8. January

Werner, P., & Rink, J. (1989). Case studies of teacher effectiveness in second grade physical education. *Journal of Teaching in Physical Education*, 8(4), 280-97.